

[Per Hækkerup.]

om, hvad han mente — eller hvad landbrugsministeren, hvem det nu er, der har formet den tale — mente om indkomstpoltikken. Hvad vil der ske efter den 1. november med pris- og avancestoploven? Sådan som landbrugsministeren udtalte sig, måtte man forstå, at dette var en aldeles væsentlig bestanddel i regeringens indkomstpoltik, og da loven udløber den 1. november, er det dog af interesse at vide, om man agter at fortsætte den, når man samtidig vil føre indkomstpoltik over for lønmodtagerorganisationerne. Det fik vi altså ikke noget svar på. Vi fik at vide, at fri konkurrence var bedre end pris- og avancestop, og det er da så sandt som det er rigtigt, at hvis der var en effektiv fri konkurrence, ville det næppe være nødvendigt at gennemføre pris- og avancestoppe eller stop for avancer og udbytter.

Så anstillede statsministeren det, man måske kan kalde en mere filosofisk betragtning over vor samfundsudvikling. Han sagde: det, der er det farlige, eller det, vi må notere med en vis bekymring i vort samfund, det er denne opsplnitning i de mange interessegrupper. Det er klart, at vi må konstatere, at det sker; vi må forstå, at disse interessegrupper med rimelighed skal have lov til at varetage deres interesser. Men de enkelte grupper, siger statsministeren, stiller krav uden hensyn til de andre. Der må det vel være en samfundsmagts opgave, en statsmagts og en regerings opgave at søge så vidt muligt at passe disse forskellige interessegruppers interesser sammen, og hvor det ikke er muligt, da at afveje dem mod hinanden. Og når statsministeren taler om en opsplnitning i mange grupper, vil jeg sige, at det, der er det karakteristiske for denne regering, er jo, at i de situationer, hvor vi har stået over for virkelige afgørelser, er det ikke mange forskellige grupper, der er kommet og har protesteret over for regeringen imod det, regeringen ville gøre, men det er en samlet lønmodtagerfront, der tæller over 1 mill. lønmodtagere, der er kommet og har sagt til regeringen: af hensyn til os skal I lade være at gøre dette eller hint, mens der på den anden side kun har stået en af de meget små interessegrupper. Jeg ved ikke, hvor mange medlemmer Danmarks Rederiforening har, det kan vel ikke

være mere end 50-100 stykker, men deres interesser var det altså mere betydningsfuldt for statsministeren og for regeringen at få varetaget end de godt 1 mill. lønmodtageres interesser. Det synes jeg nok man i forbifarten bør notere sig om statsministerens syn på interessegrupper.

Udenrigsministeren indledte med nogle lidt syrlige bemærkninger. Det er, som om ministeren ikke rigtigt kan tale, at man overhovedet siger noget til ham, selv om det endda er, jeg vil sige delvis rosende. Det er, ligesom det at blive draget frem i offentligheden er ministeren imod. Men det forstår jeg godt, så risikerer man jo heller ikke at begå nogen dumheder, som det vist nok er sagt i et interview eller i en artikel et eller andet sted. Men bortset fra disse lidt syrlige indledende bemærkninger sagde udenrigsministeren noget, som vi naturligvis alle sammen kan skrive under på; i en almindelig diskussion kan man jo altid klare sig med at stå op og sige nogle plattuder, som alle er enige om. Men det var jo ikke det, der var problemet. Jeg forstår da godt, at regeringen er nødt til at føre den politik videre, som den tidligere regering har ført. Jeg forstår da godt, at regeringen ikke pludselig kan springe fra den Grækenlandspoltik, som den tidligere regering har tilrettelagt — jeg siger ikke, at regeringen har lyst til det — men det kan ikke fra regeringsside tages som et udtryk for, at her har man en vældig initiativrig regering. Man fører stort set den politik videre, som tidligere blev ført, og det kan vi være tilfreds med. Men det, der er problemet, og det, jeg pegede på, er, om vi i den bevægelige situation, vi i øjeblikket befinder os i i Europa, og hvor der efter min bedste overbevisning opstår muligheder eller eksisterer muligheder for, at små lande, også små lande inden for Atlantpagten, gennem en aktivitet kan bidrage til at fremme den europæiske afspænding, udnytter disse muligheder. Jeg har ikke set konkrete udtryk herfor. Det er muligt, at udenrigsministeren og udenrigsministeriet har fundet, at vi kan ikke gøre noget som helst. Jeg kan erindre situationer, hvor udenrigsministeriet fandt ud af det, men hvor det alligevel var muligt at gøre noget, og jeg vil derfor anbefale ministeren at overveje dette meget nøje. Jeg tør ikke sige, om der ligger forspildte